

Bódai-Soós Judit

## **Eszem-iszom beszéd**

Nem is gondoljuk, hogy az evés-ivás szerepe milyen jelentős mindennapi beszédünkben. Pedig szófordulatok, egyszerű kifejezések, szólások és mondások tucatjai utalnak ételre, italra vagy ezek elfogyasztására valamilyen módon.

Nem kerülgetem hát tovább a témát, mint macska a forró a kását, hanem egyenesen belecsapok a lecsóba:

Képzeljünk csak magunk elé egy tehetős fickót jó zsíros állással és egy cukorfalat barátnővel! Emberünk nagy kanállal eszi, sót, habzsolja az életet, de könnyű a dolga, ha elég közel ül a húsfazékhoz. Neki aztán bőséggel van mit a tejbe aprítani, mert egyes ügyfelei önszántukból tejelnek neki, másokból meg erőszakkal sajtolja ki a pénzt. Ő biztosan nem kukoricázik, ha kenyértörésre kerül a sor valakivel, nem tököl vele, hanem a konkurenciát simán (csont nélkül) bekebelezi, vagy levajazza, illetve lekenyerezi, hogy övé lehessen a legnagyobb falat a profit terített asztaláról.

Persze az ilyen embernek tálcán kínálja az élet a boldogságot, sokszor mégis keserű, sótlan, amolyan se hús, se hal ember, vagy pedig éppen túlságosan is felpaprikázott jellem, akinek nagyon könnyű borsot törni az orra alá. Állandóan be van sózva, és reszket, mint a kocsonya, mert folyton csak a vagonát félti.

Bezzeg a szegény, hétköznapi polgár! Eszi, nem eszi, nem kap mást alapon csak egy gyárban vagy egy irodában gürcöl napestig, amíg a fűbe nem harap. Szegény ember vízzel főz... Hiába van esetleg némi sütnivalója, ő és a szerencse mégsem kenyeres pajtások. Pedig lehet, hogy ő éppen olyan áldott jó ember, hogy szinte kenyérré lehetne kenni, mégis csupán egy éhenkórász. Aztán ne csodálkozzunk, ha idővel megsavanyodik, kedvét veszti, s oly unottá, lassúvá válik, hogy megalszik szájában a tej is.

Más emberek naphosszat csak rizsáznak, szaftos történetekkel traktálják egymást vagy ízetlen tréfákkal élcelődnek a többiek kárára, meglehet, hogy olykor savanyú a szőlő alapon. Többen közülük vizet prédikálnak, s bort isznak, mézes-mázos szavakkal édesgetnek maguknak „barátokat”, akikkel aztán sült-főve együtt vannak, ha érdekük úgy diktálja.

Persze ez a fajta „barátság” gyenge, mint a harmat, mondhatnám: olcsó húsnak híg a leve...

Nos, kinek-kinek a maga érdeme szerint, mert ugye, akinek emészthetőek az ilyen híg kapcsolatok, s hajlandó egy tálból cseresznyézni sekélyes cimboráival, sót, életének éppen ez a sava-borsa, az ne nagyon lepődjön meg, ha sült galambra várva éhkoppon marad.

Azt mondják, hogy aki korpa közé keveredik, azt felfalják a disznók. Ne is vesztegessünk rájuk több szót!

Bizony, az élet nem egy habos torta...

Velős megjegyzések s magvas gondolatok garmadáját sorakoztathatnám még itt föl, szemezgetve, elcsemegézve a gusztusos szavak között vagy csámcsogva-csócsálva egy-egy gusztustalanabb karakter fölött, de nem folytatom. Mert akinek úgy kell mindent a szájába rágni, annak már a fentiekből sem lesz piskóta dolog kihámozni, kimazsolázni a lényegét, vagy pedig csak falra hányt borsó marad számára minden szavam. Akinek pedig ez az iromány nem elégé finom, s talán cseppet sem fogára való, esetleg már meg is csömörlött tőle, az inkább kolbászoljon kicsit másfelé. Aztán, később, ha kedve tartja, nézzen vissza hozzám megint, mert bízom benne, hogy ugyan már nem vagyok tejfelesszájú, de még nem ettem meg a kenyérem javát, s ha mindig akad némi harapnivaló, akkor talán írok még ennél jobbat is.



Lovasy Benedek  
Franciscánus Barát, hajós  
Debreczeni Tógátus.

Igaz Nathanael, Er ő  
János ovk 83.